

и смутенъ, и тѣжкѣвъ догдѣ му трае бащтиното иманѣ, или своето, което е той самъ добыль, имѣ доста ласкатели, но кѣто ся свѣрши изгубувать си диратѣ. Штедливость та е добро нещо; защото поставя челоуѣка въ добро состояніе, обаче нетреба да е безмерно заузетъ за нея. Слѣдователно бѣди штедливъ, ала не твѣрдъ и сребролюбивъ; защото сребролюбіе то е найгнусенъ порокъ, отъ когото происхождатъ много злины. Великій Александръ Македонскій, и нещасный Дарій Персійскій сѣ ся разликували единъ отъ други не само въ правителственыте си дѣла, но и въ душевныте си склонности. Александръ е былъ щедръ, а Дарій сѣпъ и сребролюбивъ. Александровото щедролубіе ся прочуло по сичкіатъ свѣтъ, и не сѣ го само нѣговыте поданицы обычали, но и други много, които сѣ желали да бѣдять нѣгови: а Дарій е напротивъ дочекалъ зѣради сѣпость тѣ си невѣрность и непослушаніе отъ своите, а отъ другите ненавистъ и презреніе. Отъ тукъ ся заключава, защо щедролубивите владѣтели сѣ богати, а сѣпите сиромаси. Когато Александръ послѣ смѣртъ тѣ Даріева освой восточнѣ тѣ